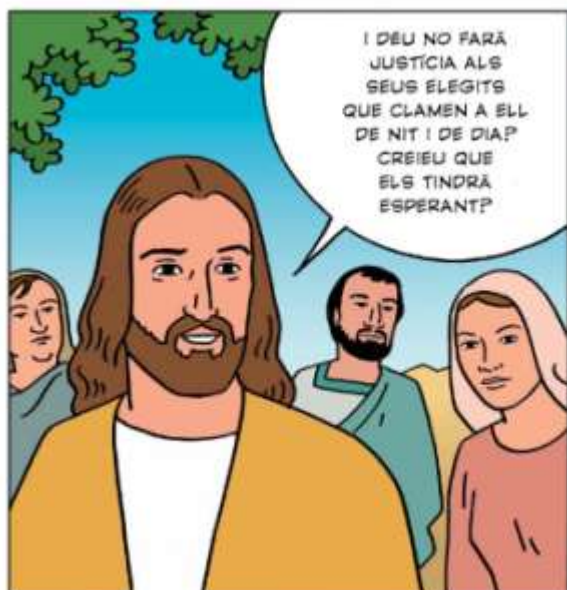

LLUC 18,1-8

Jesús els va proposar una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir: “En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l’anava a trobar sovint i li deia: “Fes-me justícia contra l’home amb qui tinc un plet.” Durant molts dies el jutge no en feia cas, però finalment va pensar: “Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, però aquesta viuda m’amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.”

I el Senyor va afegir: “Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Els tindrà esperant? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però el Fill de l’home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?”

LES VIUDES EN EL TEMPS DE JESÚS LES PASSAVEN MOLT MAGRES; si les seves famílies no les ajudaven, sovint quedaven desemparades. La viuda d'aquesta paràbola demanava justícia a un jutge a qui tant se li'n donaven Déu i els homes, i molt menys una viuda! Aquesta viuda, però, es va fer tant pesada repetint el seu prec que el jutge li va fer justícia per treure-se-la de sobre. No és una història gaire edificant, oi?

Jesús compara aquest jutge amb Déu. Com pot ser? em direu. Què pot tenir en comú aquest jutge corrupte amb Déu? Doncs res, Jesús vol que entenguem que Déu és tot el contrari que aquest jutge. Al jutge tant se li'n donaven els homes, Déu té cura de cadascun de nosaltres; el jutge es treia la viuda de sobre, Déu sempre acull les nostres pregàries; al jutge l'amoïnava la repetició del prec de la viuda, Déu no es cansa de sentir-nos repetir les mateixes coses; el jutge tenia por de no poder aguantar més i fer un disbarat amb aquella dona, Déu no s'irrita i la seva paciència amb nosaltres no té límit.

La paràbola també ens ensenya com ha de ser la nostra pregària: una pregària que no defalleix, persistent com el prec de la viuda. Si la viuda tenia l'esperança que el jutge li faria justícia, com nosaltres no hem de tenir l'esperança que tota fam de justícia serà saciada? Si fins i tot aquell jutge va ser forçat a atendre un prec, com molt més no ha d'atendre el nostre Pare del cel als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?

Però sovint, quan preguem per nosaltres mateixos o bé per persones que pateixen, recordem les paraules de Jesús: "Us asseguro que els farà justícia molt aviat." I ens preguntem: "fins quan haurem d'esperar, Senyor?" I aleshores recordem les paràboles del Blat i el jull i de la Xarxa, on Jesús ens va ensenyar que el mal i el bé han de conviure fins al final. Sabem que Déu farà justícia a la fi del món, però no podem evitar de pregar amb insistència: "Vingui a nosaltres el vostre Regne!"

Mentre el Regne no arriba a la seva plenitud, Jesús ens fa veure que hem de pregar sense defallir. Tenim la certesa que Déu farà justícia, però fins que el temps arribi ens cal perseverar en la pregària i donar fruits de bondat i d'amor en la nostra vida. Jesús acaba la paràbola recordant-nos que quan ell torni farà justícia als oprimits, però ens trobarà encara pregant?

